

Thời sự Việt Nam
Chủ đề: Kê Phán bội
Tác giả: Tiếng Dân

Trần Vàng Sao, kẻ lầm đường, vừa qua đời...

Lời giới thiệu: Trần Vàng Sao, kẻ lầm đường, tác giả bài thơ “Tau Chưởi”, vừa qua đời!

Trần Vàng Sao đã chết vào ngày 9 tháng 5 tại thành phố Huế.

Cái gương cho những kẻ khốn kiếp và ngu muội, đến giờ này mà vẫn còn chạy theo “bung bô” CS.

Trần Vàng Sao, một sinh viên Đại Học Huế, từng tham gia trong “phong trào sinh viên tranh đấu” cùng thời với Hoàng Phủ Ngọc Tường, Ngô Kha, Trần Quang Long v.v. Năm 1965, nhảy lên chiến khu làm ở Ban Tuyên Huấn Thành Ủy Huế, đến năm 1970 được đưa ra Bắc. Ở đây ông đã sớm nhận ra sự thật, nên đã viết nhật ký, ghi lại những suy nghĩ của ông về cái gọi là “hậu phương xã hội chủ nghĩa”. Bị tố cáo, đấu tố, trừ dập và cô lập, đến nỗi ông có cảm giác không còn được coi là một con người, mà đã thành một “con vật, một con chó” theo như hồi ký “Tôi bị bắt - nhớ lại những năm tháng tôi bị bắt rồi được thả ra và sống như tù” ông viết sau này.

Ông đã qua đời vào lúc 14:45g ngày 9/5/2018 trong nỗi khốn cùng và uất hận!

PTAN

Trần Vàng Sao, tác giả bài thơ “Tau Chưởi”, qua đời 9-5-2018
BBT Tiếng Dân

Nhà thơ Trần Vàng Sao, tác giả của bài thơ nổi loạn “Tau Chưởi”, vừa qua đời chiều 9/5/2018, hưởng thọ 77 tuổi. Ông Trần Vàng Sao tên thật là Nguyễn Đính, sinh năm 1941 (có nơi ghi 1942) ở Huế. Ông là một nhà thơ đã từng tham gia cách mạng, rồi bị thanh trừng, bị đấu tố và cô lập mà ông đã từng kể lại trong hồi ký “Tôi bị bắt”, viết năm 1976, về những năm tháng ông bị bắt, được thả ra và được các “đồng chí” của mình đối xử không khác gì “*một con vật, một con chó*”.

Năm 1967, ông đã từng cho ra đời một bài thơ nổi tiếng: “Bài thơ của một người yêu nước mình”, trong đó có câu:

*“đất nước này còn chua xót
nên trông ngày thống nhất*

*cho bên kia không gọi bên này là người miền Nam
cho bên này không gọi bên kia là người miền Bắc
lòng vui hôm nay không thấy chật”.*

Nhưng có lẽ nhiều người biết đến ông qua bài thơ mà ông sáng tác 30 năm sau, đó là bài “**Tau Chười**”, sáng tác ngày 29/6/1997. Xin được giới thiệu cùng quý độc [giả] bài thơ này của tác giả Trần Vàng Sao:

Tau chười

tau tức quá rồi
tau chịu không nổi
tau nghẹn cuống họng
tau lộn ruột lộn gan

tau đầu tắt mặt tối
đổ mồ hôi sôi nước mắt
vẫn đồng không trụ nổi có
suốt cả đời ăn tro mò trú
suốt cả đời khổ chuỗi Trần Minh
kêu trời không thấu
tau phải câm miệng hén
không được nói
không được la hét
nghĩ có tức không
tau chười
tau phải chười
tau chười bây
tau chười thẳng vào mặt bây
không bóng không gió
không chó không mèo

tau chười cho tiền đời dĩ lai bây mắt nòi mắt giống
hết nổi dãi tông đường
tau chười cho mồ mả bây sập nắp
tau chười cho bây có chết chưa liệm ruồi bu kiến đậu
tam giáo đạo sư bây
cổ tổ cao tăng cái con cái thẳng nào móc miếng cho bây
hà hơi trún nước miếng cho bây

bây là rắn
rắn
toàn là rắn
như cú dòm nhà bệnh
đêm bây mò
ngày bây rình

dưới giường
trên bàn thờ
trong xó bếp
bỏ tên bỏ họ cha mẹ sinh ra
bây mang bí danh
anh hùng dũng cảm vĩ đại kiên cường
lúc bấy thật lúc bấy giả
khi bấy ẩn khi bấy hiện
lúc người lúc ma

hỡi cô hồn các đảng
hỡi âm binh bộ hạ
hỡi những kẻ khuất mặt đi mây về gió
trong am trong miếu giữa chợ giữa đường
đầu sông cuối bãi
móc họng bóp cổ móc mắt bọ chúng nó
cho bọ chúng nó chết tiệt hết cho rồi
bây giết người như thế
bây phải chết như thế
ác lai thì ác báo
tau chười ngày chười đêm
mới bét con mắt ra tau chười
chập choạng chạng vạng tau chười
nửa đêm gà gáy tau chười
giữa trưa đứng bóng tau chười
bây có là thiên thù mười tám con mắt tau cũng chười
mười hai nhánh họ bấy
cao tăng cố tổ bấy
tiên sư cha bấy
tau chười cho bấy ăn nửa chừng mẹ chai mẹ chén
xương cá xương thịt mắc ngang cuống họng
tau chửi cho nửa đêm oan hồn yêu tinh ma quỷ
mình mẩy đầy máu hiện hình vây quanh bấy đòi trả đầu trả chân trả tay trả hòm trả vải liệm
tau chười cho cha mẹ bấy có chết cũng mò xiêu mà lạc
đọa xuống ba tầng địa ngục bị bỏ vào vạc dầu
tau chười cho cha mẹ bấy có còn sống cũng điên tàn
đui què câm điếc làm cô hồn sống lang thang đầu đường xó chợ
bóc đất mà ăn xé áo quần mà nhai cho bấy có nhìn ra
cũng phải tránh xa
tau chười cho con cái bấy đưa mới đi đưa đã lớn
sa chân sẩy tay đui què sút mẹ nửa đời nửa đoạn
chết không được mà sống cũng không được
tau chười cho đứt nọc dòng giống của bấy cho bấy chết sạch hết
không bà không con
không phúng không điệu
không tưởng không niệm
không mò không má
tuyệt tự vô dư

tau chưỡi cho bậy chết hết
chết sạch hết
không còn một con
không còn một thằng
không còn một móng
chết tiết hết
hết đời bậy.

Họa sĩ Đỗ Duy Ngọc viết về nhà thơ Trần Vàng Sao, như sau: *--Trích*

“Nhà thơ Trần Vàng Sao vừa mới qua đời hôm nay. Anh là một nhà thơ có nhiều bài thơ gây ấn tượng cho người đọc từ trước năm 1975 với một giọng thơ không lẫn vào ai được.

Lên rừng theo kháng chiến nhưng rồi bị thanh trừng. Sau 75 về quê ở Huế, sống đơn độc và nghèo túng. Báo chí ít dám đăng những bài thơ tâm huyết của anh. Nhiều người không dám gần anh vì sợ liên lụy, lãnh đạo thành phố một thời là đồng chí của anh cũng tìm cách xa lánh, quên lãng anh. Mọi người né anh vì bản thân anh cũng chẳng còn có chi để người ta dựa dẫm. Người ta tránh xa anh, ngoài vài người bạn thuở ấu thơ thân thiết.

Nhưng mà để rồi xem, bắt đầu ngày mai, trên báo chí, trên face, trên mạng sẽ có rất nhiều bài viết về anh, sẽ có rất nhiều người viết kể kỷ niệm với anh, sẽ có nhiều người làm thơ khóc anh, sẽ có kẻ viết lại những ngày gần gũi, thương yêu anh. Có báo sẽ viết những giai thoại về anh, những chuyện thật giả mà người trong cuộc đã là một xác chết không thanh minh được. Sẽ có nhiều nhà báo trẻ chưa hề biết về anh, chưa hề nghe tên anh, chưa từng biết mặt mũi anh ngang dọc thế nào, thơ anh viết về cái chi chi nhưng họ sẽ lục soạn trên mạng, viết bài khóc kể về anh với giọng tiếc thương vô hạn. Hoặc có người sẽ quàng vai bá cổ anh để kiếm chút danh hão như đã từng viết về thi sĩ Bùi Giáng.

Đời vốn thế mà. Cuộc đời có những tên như những con kèn kèn chờ xác chết. Rồi người đọc sẽ đọc được những bài viết về người vừa từ giã cõi đời, nhưng tác giả sẽ chỉ nói nhiều về mình, một dịp để giới thiệu mình, hay thế đấy, đó cũng là một nghệ thuật lãng xê hê... hê.

Nhiều khi nghĩ đời cũng lắm chuyện cười ra nước mắt”. --hết trích

BBT Tiếng Dân

Nguồn: Internet eMail by Đoàn Hữu Định chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, May 10, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH